

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyně Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci

žalobce: **H. G.**,
státní příslušník Arménské republiky,
bytem X,
zastoupen advokátem Mgr. Matějem Šedivým,
se sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2018, č. j. OAM-717/ZA-ZA11-ZA10-2017,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou, podanou k poštovní přepravě dne 22. 3. 2018, podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), žalobci neuděluje.
2. Žalobce na úvod konstatuje, že mu bylo v roce 2014 uděleno povolení k trvalému pobytu na území České republiky, avšak nemohl převzít pobytovou kartu, jelikož nemá cestovní

doklad. Zastupitelský úřad Arménie však žalobci nový cestovní doklad vydat odmítá, neboť neabsolvoval povinnou vojenskou službu, což žalobce, který je pacifistou, odmítá. V ozbrojeném konfliktu probíhajícím na sporných územích mezi Arménií a Ázerbájdžánem odmítá ohrozit život svůj nebo kohokoli jiného.

3. Napadené rozhodnutí považuje žalobce za nepřezkoumatelné a nezákonné. V průběhu řízení došlo k porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V souvislosti s tím byly porušeny i § 2 odst. 2 a 3, neboť z nesprávně zjištěného skutkového stavu vzešlo nezákonné rozhodnutí, které nešetří zájmy žalobce.
4. Dále žalobce namítá, že žalovaný pochybil, jestliže mu nepřiznal azyl ve smyslu § 12 zákona o azylu. Žalovaný dospěl k nesprávnému závěru, že žalobce nevyvíjel žádné politické aktivity a nerealizoval politická práva. Žalobce však poukazuje na to, že politickým postojem je právě pacifismus. Pro realizaci politických práv není nezbytně nutné, aby byl žadatel politicky činný, nebo dokonce členem politické strany. Jak shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81, institut azylu neslouží pouze k ochraně celoživotních disidentů, nýbrž všech, kteří jsou ohrožováni nebo pronásledováni za realizaci jakýchkoli politických práv.
5. Konečně žalobce namítá, že mu žalovaný měl přiznat alespoň doplňkovou ochranu ve smyslu § 14a zákona o azylu. Žalobci totiž ve vlasti hrozí pronásledování ze strany policejních složek a také v zemi probíhá ozbrojený konflikt ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. K výkladu tohoto ustanovení žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008-61, podle něhož musí být naplněny tři následující podmínky a) v zemi původu žadatele probíhá ozbrojený konflikt, b) žadatel je civilista a c) žadatel by mohl být vystaven ohrožení života nebo tělesné integrity v důsledku svévolného nerozlišujícího násilí. Žalobce má za to, že existence ozbrojeného konfliktu v jeho vlasti vyznačující se občasnými ztrátami na životech je skutečností obecně známou. Žalobce je civilistou a v případě návratu mu hrozí, že se do tohoto konfliktu bude muset nedobrovolně zapojit. Za naplněnou má žalobce i podmínku nerozlišujícího násilí v Arménii. Existuje tedy reálné nebezpečí, že žalobce bude ve své vlasti vystaven nelidskému a ponižujícímu zacházení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82). Tyto skutečnosti však žalovaný vůbec nevzal v úvahu, čímž své rozhodnutí zatížil vadou nepřezkoumatelnosti.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkazuje na napadené rozhodnutí a na obsah správního spisu. Rekapituluje, že v průběhu řízení žalobce uvedl jako důvod své žádosti obavu z odvodu do armády, účast v ozbrojeném konfliktu a skutečnost, že v České republice žije celá jeho rodina. Ve vztahu k žalobním námitkám uvádí, že žalobce měl v řízení možnost vyjádřit se k podkladům a případně předložit podklady vlastní, o čemž byl opakovaně poučen, ale této možnosti nevyužil. Obava z vojenské služby není azylově relevantní skutečností; ostatně, žalobce předjímá události, které dosud nenastaly, neboť dosud nebyl (i s ohledem na to, že Arménii opustil nejpozději v roce 2008) předvolán k odvodu. V České republice žalobce žije od roku 2008 a o azyl požádal – aniž mu v tom předtím cokoli bránilo – až v roce 2017 [do té doby naopak využíval instituty zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pochybu cizinců“)], což nesvědčí o tom, že by ze své

vlasti prchal před pronásledováním (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005). V řízení žalobce netvrdil a ani nevyšlo najevo, že byl pronásledován pro činnost směřující k ochraně práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu nebo pro zastávání politických názorů či z jiných důvodů taxativně vymezených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Ostatně pokud by se žalobce obával pronásledování ze strany arménských státních orgánů, jistě by nekontaktoval zdejší zastupitelský úřad. Bezpečností situaci v Arménii žalovaný zkoumal a zprávy o zemi původu jsou součástí správního spisu. Žalovaný uzavírá, že pokládá žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany za čistě účelovou, zaměřenou na legalizaci pobytu v České republice bez nutnosti vycestovat do vlasti a získat tam nový cestovní doklad a případně také absolvovat vojenskou službu. K tomu však institut mezinárodní ochrany neslouží (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003). Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

7. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 31. 8. 2017 v přijímacím středisku Zastávka. Dne 5. 9. 2017 poskytl žalobce údaje ke své žádosti. Uvedl, že je křesťanského vyznání, svobodný a bez politického přesvědčení. Narodil se v Jerevanu, kde také do roku 2008 žil. V roce 2008 přicestoval s matkou a bratrem za otcem a s celou rodinou zde žije již devět let. V roce 2012 nebo 2013 žádal o trvalý pobyt, který mu byl udělen v roce 2014. Nemohl však převzít pobytovou kartu a pobyt realizovat, protože v té době již neměl platný pas. Žalobce si jej šel vyřídit na arménské velvyslanectví, kde mu odmítli vydat nový pas, aniž by předložil vojenský průkaz. Toto vyjádření žalobce předložil Ministerstvu vnitra spolu s vlastním čestným prohlášením, že Arménii opustil ještě v dětském věku, žije zde od malička a sloužit v armádě nechce. V Arménii je válečný konflikt na hranicích, zemřely tam stovky lidí. Žalobce nechce zabíjet ostatní ani ohrozit sebe. V České republice má celou rodinu, cítí se zde dobře a chce tu zůstat.
8. Téhož dne byl s žalobcem proveden pohovor. Během něj uvedl, že v případě návratu do Arménie mu hrozí vojenská služba, přestože odjel již v dětství a neabsolvoval odvodové procedury. Do armády nechce, protože za prvé je válka k ničemu, nechce zabíjet lidi a ani sám sebe ohrozit, za druhé pokládá dvouletou vojenskou službu za ztrátu času. Má obavy, že jej ihned po příletu pošlou do armády. Pokud by přicestoval až po 27. roce věku, hrozila by mu jen pokuta ve výši 5 000 €, přičemž jeho rodina by tuto částku byla schopna zaplatit. Žalobci dosud výzva k nastoupení vojenské služby nepřišla (snad ji doručili jeho strýci v Arménii), má však za to, že odvod do armády funguje automaticky – stačí k tomu arménské občanství, věk a dobrý zdravotní stav. Jinak žalobce žádné problémy ve své vlasti neměl. Ke své aktuální pobytové situaci žalobce uvedl, že povolení k pobytu nyní nemá a o nové nežádal, neboť žádal o mezinárodní ochranu; běží také řízení o žádosti o cizinecký pas. Závěrem žalobce zopakoval, že chce zůstat v České republice, kde má rodinu je mu zde lépe než v Arménii, kde nikoho nemá a musel by tam absolvovat vojenskou službu.
9. Součástí správního spisu je dále rozhodnutí Velvyslanectví Republiky Arménie v Praze ze dne 19. 12. 2016 o zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení cestovního pasu z důvodu neodstranění vad žádosti spočívající v absenci vojenského průkazu, resp. potvrzení o registraci opatřené úředním překladem a text příslušného ustanovení arménského správního řádu opatřené úředním překladem. Dále je součástí spisu rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2014, jímž bylo žalobci vydáno povolení k trvalému pobytu a potvrzení

vydané žalovaným, že žalobce podal dne 21. 2. 2017 žádost o cestovní průkaz. Součástí spisu jsou dále informace o zemi původu: informace OAMP ze dne 28. 8. 2017 *Arménie – Bezpečnostní a politická situace v zemi* k srpnu 2017; informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 9. 6. 2016 *Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí*; výroční zpráva organizace Freedom House z 29. 6. 2016 *Svoboda ve světě 2016 – Arménie*; zpráva rakouského Federálního úřadu pro imigraci a azyl ze dne 5. 5. 2017 *Informační přehled – 10. Vojenská služba a odvody*.

10. Dne 24. 1. 2018 se žalobce seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí, nic k nim nedoplnil a provedení dalších důkazů nenavrhl. Ponechal si lhůtu pro vyjádření, avšak nevyužil ji. Dne 13. 2. 2018 vydal žalovaný napadené rozhodnutí. K převzetí rozhodnutí dne 7. 3. 2018 se žalobce nedostavil.
11. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí.
12. Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu (dále jen „procedurální směrnice“). Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedenou povinnost transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Protože doposud do českého právního řádu požadavky čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice promítnuty nebyly, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek směrnice přímý účinek. Jelikož žádost o mezinárodní ochranu byla v této věci podána dne 31. 8. 2017, dopadá na toto řízení, včetně přezkumného řízení soudního, právě procedurální směrnice. Ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. se tedy neužije. Soud v této souvislosti konstatuje, že žalobce v žalobě jako novou skutečnost uvedl, že je Arménii vystaven ohrožení života nebo tělesné integrity v důsledku svévolného nerozlišujícího násilí.
13. Žalobce nejprve namítá, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Nepřezkoumatelné je takové rozhodnutí, z něhož ani v kontextu správního spisu není zřejmé, proč správní orgán rozhodl tak, jak rozhodl. Takovou vadou napadené rozhodnutí zjevně netrpí. V napadeném rozhodnutí žalovaný nejprve podrobně zrekapituloval průběh řízení a poté se vyjádřil k jednotlivým důvodům pro udělení azylu, resp. doplňkové ochrany a zdůvodnil, proč nelze azylový příběh žalobce subsumovat pod žádný z nich. Námitka je nedůvodná.
14. Dále žalobce namítá, že mu měl žalovaný udělit azyl, protože politickým postojem je právě pacifistické přesvědčení, které mu brání nastoupit vojenskou službu. Soud k tomu nejprve uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neredukoval vyjadřování politických názorů pouze na politický aktivismus, resp. členství v politické straně, jak mu žalobce vytýká. Naopak žalovaný na straně 4 napadeného rozhodnutí výslovně hovoří o uplatňování politických práv a svobod jakýmkoli způsobem. Byť žalovaný výslovně nezmínil a nevypořádal pacifistický světónázor tvrzený žalobcem, nemá soud za to, že by proto bylo

napadené rozhodnutí nezákonné. Pacifismus jistě může být politickým postojem a skrze vyjadřování a prosazování pacifistického přesvědčení může vzejít pronásledování nebo odůvodněný strach z něj. To však není případ žalobce, který v průběhu řízení tvrdil pouze to, že s ohledem na svůj pacifismus nemůže vykonat vojenskou službu. Neuvedl nic, z čeho by bylo možno dovozovat, že své pacifistické přesvědčení dříve v průběhu svého života vyjadřoval, tím méně, že by tak činil veřejně, případně jej propagoval, zkrátka činil cokoli, co by bylo možno zahrnout pod uplatňování politických svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, resp. zastávání politického názoru ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu (že se musí jednat o politický názor veřejně vyjádřený, plyne i z žalobcem citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81). Rovněž žalobce neuvedl nic o tom, že před svým odjezdem z Arménie byl pronásledován pro své pacifistické přesvědčení, ani nic z čeho by snad mohly plynout obavy, že by se tak mohlo dít po případném návratu do vlasti. Žalobce totiž Arménii opustil v roce 2008, tedy v 15 letech, a při pohovoru netvrdil nic o tom, že by před svým odjezdem měl jakékoli potíže se státními orgány. Netvrdil také nic o tom, že by mu hrozilo pro pacifistické přesvědčení jakékoli pronásledování po jeho návratu do země – ze zpráv o zemi původu také nic takového neplyne, naopak je v nich obsažena informace o tom, že Arménie umožňuje vykonání náhradní vojenské služby, a to i zcela mimo ozbrojené síly (k tomu viz odstavec 18 tohoto rozsudku). Že žalobce žádné obavy z pronásledování nemá lze dovodit i z toho, že o udělení mezinárodní ochrany požádal až po devítiletém pobytu v České republice a že v průběhu této doby minimálně jednou kontaktoval arménské velvyslanectví. Lze tedy shrnout, že podmínky pro udělení azylu nejsou naplněny. Žalovaný tedy nepochybil, pokud žalobci neudělil azyl ve smyslu § 12 písm. a) nebo b) zákona o azylu. Námitka je nedůvodná.

15. Dále se soud zabýval tvrzením žalobce, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože žalovaný nezohlednil, že v Arménii probíhá ozbrojený konflikt, v jehož důsledku by byl žalobce vystaven ohrožení života nebo tělesné integrity v důsledku svévolného nerozlišujícího násilí. Soud v první řadě konstatuje, že se jedná o nové tvrzení, které žalobce uvedl až v žalobě, aniž by se o obavách tohoto druhu zmínil v průběhu správního řízení. Napadené rozhodnutí tedy již se samotné podstaty nemůže být z tohoto důvodu nepřezkoumatelné, protože nebylo povinností žalovaného zabývat se skutečnostmi, které žalobce v řízení netvrdil. Zdejší soud má přitom za to, že se nejedná o skutečnost, kterou by bez své viny nemohl žalobce uvést dříve. S ohledem na přímý účinek čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice (viz bod 12 tohoto rozsudku) však soud tuto námitku vypořádal, aniž shledal potřebu doplňovat dokazování, neboť vycházel ze zpráv o zemi původu, jež jsou součástí správního spisu.
16. Pojem svévolné (nerozlišující) násilí definoval Soudní dvůr Evropských společenství na základě čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“) a vyložil jej v rozsudku ze dne 17. 2. 2009, C-465/07 (*Elgafaji*). Podle bodu 35 citovaného rozsudku je rozhodující, zda „*míra svévolného násilí, kterou se vyznačuje probíhající ozbrojený konflikt, posuzovaná příslušnými vnitrostátními orgány rozhodujícími o žádosti o podpůrnou ochranu nebo soudy členského státu, kterým bylo předloženo rozhodnutí o zamítnutí takové žádosti, dosáhne natolik vysoké*

úrovně, že existují závažné důvody domnívat se, že by civilista byl v případě vrácení do dotyčné země nebo případně regionu vystaven – z pouhého důvodu své přítomnosti na území této země nebo regionu – reálnému nebezpečí vážného ohrožení, které je uvedeno v čl. 15 písm. c) směrnice.“ (zdůrazněno krajským soudem). Soud se však neztotožňuje s žalobcem, že by taková situace v Arménii panovala, tím méně s tím, že by to byla skutečností obecně známou. Ze zpráv o zemi původu, jež jsou součástí správního spisu, vyplývá, že v Arménii žádný ozbrojený konflikt neprobíhá. V souvislosti se sporným územím Náhorního Karabachu, na které si činí nárok Arménie i Ázerbájdžán, je sice situace mezi oběma státy napjatá, k posledním velkým střetům však došlo v dubnu 2016 (tehdy oba státy užily těžké zbraně a zahynulo 100 – 200 osob). Jakkoli není mezinárodní situace v regionu zcela stabilní, nelze takový stav označit za svévolné násilí, v jehož důsledku je každý civilista v Arménii ohrožen na životě, resp. tělesné integritě. Námitka je nedůvodná.

17. S tím úzce souvisí další námitka, že se žalobce bude muset do vojenského konfliktu sám nedobrovolně zapojit a že mu hrozí pronásledování ze strany policejních složek. Tyto blíže nespecifikované obavy soud vnímá jako rozvinutí v řízení uplatněných tvrzení o vojenské službě. Soud konstatuje, že samotná skutečnost, že žalobce musí v Arménii vykonat vojenskou službu, obecně není azylově relevantní. Jak již soud opakovaně ve své rozhodovací praxi uvedl, branná povinnost je jednou z významných povinností státních občanů ke státu, jehož jsou občany. Požadavek státu, aby občan splnil brannou povinnost, je zcela legitimní a nemůže bez dalšího představovat akt pronásledování nebo hrozbu vážné újmy (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012-44). Azylové právo neposkytuje právní ochranu jednání žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří bez relevantního důvodu odpírají státu, jehož jsou občany, splnění své základní povinnosti, tj. podílet se na jeho obraně (při dodržení všech mezinárodněprávních pravidel vedení ozbrojeného konfliktu, zejména těch, které jsou součástí mezinárodního humanitárního práva). V opačném případě by aplikace azylového práva destruovala obranyschopnost cizího státu. Byť za určitých okolností může být odmítání vojenské služby azylově relevantní (např. náboženské či politické přesvědčení, nechuť podílet se na zločinech proti lidskosti, nebo situace, v níž mohou branci představovat specifickou sociální skupinu, jejíž příslušníci mohou mít oprávněný strach z pronásledování), soud nemá za to, že by v posuzované věci tyto okolnosti nastaly - v řízení nic takového žalobce netvrdil a ani to nevyšlo najevo.
18. Ze zpráv o zemi původu, konkrétně ze zprávy rakouského Federálního úřadu pro imigraci a azyl vyplývá, že žalobce má – podle toho, co uváděl při pohovoru – poměrně přesnou představu o právní úpravě vojenské služby v Arménii. Branné povinnosti v délce 24 měsíců podléhají muži ve věku 18 – 27 let věku. I osoby vykonávající základní vojenskou službu mohou být nasazeny na linii příměří s Náhorním Karabachem. Lze však žádat o osvobození od vojenské služby ze sociálních důvodů, vykonat náhradní vojenskou službu v délce 30 měsíců (v ozbrojených silách beze zbraní) nebo v délce 36 měsíců (mimo ozbrojené síly). Pokud se v zahraničí žijící Armén před dosažením 16. roku neodhlásí a nevrátí se poté do země k odvodu, nemůže získat cestovní pas. Pokud se do země vrátí muž, který se dosud vojenské službě vyhýbal, a ohlásí se úřadům, zpravidla nebude potrestán. Po dosažení 27 let se lze vojenské službě vyhnout zaplacením pokuty.
19. Jak je z výše uvedeného zjevné, žalobce má možnost vykonat náhradní vojenskou službu, pokud mu ve vykonání standardní základní vojenské služby brání pacifistický světonázor.

Další žalobcem uváděné důvody (že v Arménii nikoho nemá, že se v České republice má dobře a žije zde celá jeho rodina, že nechce vojenskou službou ztratit dva roky života) nejsou azylově relevantní. Jakkoli povinnost vykonat vojenskou službu bezpochyby výrazně zasahuje do žalobcova života, jedná se o legitimní občanskou povinnost, s níž se musí žalobce vypořádat některým ze způsobů předvídaných arménským právním řádem, nebo čelit následkům s odpíráním vojenské služby spojeným (např. nemožnost prodloužit si platnost cestovního dokladu, případně i pokuta či jiný trest, nejedná-li se o trest, který by představoval nelidské či ponižující zacházení). Žalovaný tedy nepochybil ve svém závěru, že nutnost vykonat vojenskou službu není v posuzované věci důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Námitka je nedůvodná.

20. Soud závěrem podotýká, že z žalobcových sdělení v průběhu řízení nepřímě vyplynulo, že hlavním důvodem podání žádosti je snaha získat pobytový titul v České republice, bez nutnosti opatřit si cestovní doklad, což zahrnuje vycestování do Arménie a vyřešení otázky vykonání vojenské služby (žalobce přitom dosud na území České republiky bez obtíží pobýval za využití institutů zákona o pobytu cizinců). K tomu však instituty azylu a doplňkové ochrany neslouží. Jejich smyslem je ochrana lidí, kteří jsou ve své vlasti skutečně pronásledováni, jak to opakovaně zdůraznil Nejvyšší správní soud (srov. např. rozsudek ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004-55).
21. Z výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
22. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný naopak byl plně úspěšný. Netvrdil však, že mu vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a ani z obsahu soudního spisu takové náklady nevyplývají.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 16. května 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

Mgr. Jitka Zavřelová v. r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.